

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/58/2016
Identifikačné číslo spisu: 7014200854
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Příbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7014200854.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. C. H., R., právne zastúpený: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: Colný úrad Košice, Komenského 39/A, Košice, v konaní o žalobe žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného zo 4. júla 2014, č. 1095631/1/308797/2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/91/2014-71 z 5. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 5. mája 2016, č.k. 6S/91/2014-47, a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 6S/91/2014-71 z 5. mája 2016 podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo 4. júla 2014 č. 1095631/1/308797/2014 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne požadoval zaviazat' žalovaného k náhrade trov konania.

2. Napadnutým oznámením žalovaný, reagujúc na návrh žalobcu na zastavenie exekučného konania na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice z 15. januára 2001 č. 66/2001/KE-M/NC, nevyhovet' návrhu žalobcu na zastavenie exekučného konania. Z obsahu oznámenia vyplýva, že colný úrad naďalej trvá na právnom názore uvedenom vo svojom oznámení č. 9005631/1/271040/2013 zo 4. júna 2013 a trvá na skutočnosti, že podľa zákona č. 455/1991 Zb. môže fyzická osoba alebo už existujúca právnická osoba získať oprávnenie na prevádzkovanie živnosti. Získanie živnostenského oprávnenia v zmysle zákona č. 455/1991 Zb. nemá za následok vznik novej osoby, ale fyzická osoba alebo už existujúca právnická osoba môže na základe získaného živnostenského oprávnenia prevádzkovať živnosť. Zánik živnostenského oprávnenia okrem prípadov smrti fyzickej osoby a zániku právnickej osoby podľa osobitných predpisov nespôsobuje neexistenciu osoby, ktorá túto živnosť vykonávala. Táto osoba

nadalej existuje, t.z. má práva a povinnosti byť účastníkom konania, len už nemá oprávnenie na prevádzkovanie živnosti v zmysle zákona č. 455/1991 Zb. Colný úrad zastával názor, že rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je vydané na fyzickú osobu - podnikateľa a ktorý už v čase jeho vydania nevykonával podnikateľskú činnosť, nespôsobuje nulitu tohto rozhodnutia. Colný úrad Košice požiadal o vymáhanie pohľadávky Colnú správu ČR a splnil všetky podmienky, ktoré vyžadujú ustanovenia zákona č. 466/2009 Z.z. o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok. Colný úrad požiadal o vymáhanie pohľadávky, ktorá vznikla na základe rozhodnutia, ktoré bolo riadne doručené, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, čím sa stalo exekučným titulom. Predmetné oznámenie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené 11. júla 2014.

3. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobca odôvodnil žalobu tým, že svoj návrh na zastavenie exekučného konania oprel o dve základné skutočnosti a to, že rozhodnutie č. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001 je nulitné, a preto žalovaný začal exekučné konanie protizákonne, ako aj to, že keďže exekučné konanie začal žalovaný, je iba tento správny orgán kompetentný rozhodnúť o jeho zastavení. Okrem toho žalobca tvrdil, že žalovaný nesprávne právne posúdil podanie žalobcu, keď napriek zahrnutiu budúcich záväzkov, teda pohľadávok a záväzkov došlých po dni 31. júli 1995 do zmluvy o predaji časti podniku, kde zmluvnými stranami boli Ing. C. H. - MULTITRADE, IČO: 10 686 037 ako predávajúci a spoločnosť FERBI, s.r.o., Komenského 5, Moldava nad Bodvou, IČO: 31 703 739, ktorú uložil rozhodnutím, ktoré sa stalo právoplatným 18. mája 2001, žiadal, aby plnil žalovaný, lebo tento záväzok nie je explicitne uvedený v prílohe č. 4 k zmluve o predaji časti podniku zo 17. júla 1995. Žalovaný tým, že v rozhodnutí ako povinnú osobu označil fyzickú osobu oprávnenú na podnikanie - Ing. C. H. - MULTITRADE, Hlavná 68, 040 01 Košice, uložil povinnosť neexistujúcemu subjektu. Z tohto dôvodu preto neboli splnené zákonné predpoklady na začatie exekučného konania, pretože neexistoval exekučný titul, a to právoplatné a vykonateľné rozhodnutie. Rozlišovanie medzi fyzickou osobou a fyzickou osobou oprávnenou na podnikanie podľa logiky žalobcu by viedla ad absurdum k vylúčeniu potreby živnostenského oprávnenia, keďže colný úrad považuje postavenie fyzickej osoby za rovnaké ako v čase, keď bola fyzickou osobou oprávnenou na podnikanie. Neexistencia účastníka konania má za následok nulitosť rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal žalobca na to, že aj Európsky súdny dvor požaduje doručenie exekučného titulu, ale aby mohol byť tento považovaný za právne perfektne doručený, musí byť rozhodnutie jednoznačne identifikovateľné voči osobe, ktorej má byť doručené (rozsudok ESD vo veci

C-233/08). Rozhodnutie, ktoré bolo bez uvedenia identifikačného čísla povinnej osoby a raz sa v ňom uvádza fyzická osoba oprávnená na podnikanie a raz s.r.o. a uvádza adresu, ktorá je k osobe žalobcu absolútne nerelevantná, nie je možné považovať za jednoznačne identifikovateľné voči povinnej osobe. Výsledkom je postup žalovaného, ktorý je zmätočný a následne vydané napadnuté rozhodnutie sú pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Žalobca ďalej uvádza, že platné a vykonateľné rozhodnutie o dovymeraní je exekučným titulom, ktorého existencia ale nepostačuje na naplnenie obsahu § 90 Daňového poriadku o začatí daňového exekučného konania ani na Slovensku, ani v zahraničí. Exekučné konanie zahraničný orgán nezačne len na základe samotného rozhodnutia. V zmysle hore uvedeného rozsudku ESD C-233/08 je povinnosťou orgánov SR overiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu, čo žiaden z orgánov SR, ktorému žalobca adresoval svoje podanie neurobil. Článok 12 ods. 3 smernice Rady 76/308/EHS z 15. marca 1976 treba vykladať tak, že súdy členského štátu, v ktorom má sídlo dožiadaný orgán, v zásade nemajú právomoc overovať vykonateľnosť exekučného titulu. Zahraničný orgán koná na základe žiadosti o vymáhanie pohľadávky. Tú môže - musí podľa okolností príslušný orgán SR zmeniť alebo stiahnuť a následne o tom informovať české orgány. Vzhľadom na uvedené je podľa žalobcu zrejmé, že neboli splnené zákonné predpoklady pre začatie exekučného konania, pretože rozhodnutie č. 66/2001/KE-M/NC z 15. januára 2001 možno považovať za nulitný správny akt, a preto sú splnené podmienky na zastavenie exekučného konania a späťvzatie žiadosti o vymáhanie pohľadávky. Colný úrad de facto a de iure začal exekučné konanie, a teda ako taký je oprávnený a súčasne povinný rozhodnúť o jeho zastavení.

4. Žalovaný k žalobným námietkam uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je vydané na fyzickú osobu - podnikateľa a ktorý už v čase jeho vydania nevykonával podnikateľskú činnosť, nespôsobuje nulitu tohto rozhodnutia. Colný úrad Košice požiadal o vymáhanie pohľadávky Colnú

správu ČR a splnil všetky podmienky, ktoré vyžadujú ustanovenia zákona č. 466/2009 Z.z. Colný úrad požiadal o vymáhanie pohľadávky, ktorá vznikla na základe rozhodnutia, ktoré bolo riadne doručené, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, čím sa stalo exekučným titulom pre začatie exekučného konania. K rozsudku Súdneho dvora EÚ v prípade C-233/08 žalovaný uviedol, že súdne rozhodnutia nie sú prameňom práva v zmysle právneho poriadku SR a tieto sú záväzné len pre daný konkrétny prípad, v ktorom sa rozhodovalo, avšak ich záväznosť neplatí na akékoľvek analogicky podobné prípady. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že žalobou napadnuté oznámenie žalovaného nie je rozhodnutím, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických osôb.

5. Krajský súd mal z administratívneho spisu žalovaného preukázané, že žalovaný rozhodnutím z 15. januára 2001 č. 66/2001/KE-M/NC rozhodol o vzniku colného dlhu podľa § 196 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 colného zákona č. 180/1996 Z.z., ktorý vznikol prepustením tovaru podliehajúceho dovoznému cľu do voľného obehu. Dlžníkovi - fyzickej osobe oprávnený na podnikanie Ing. C. H. - MUL ITRADE, Hlavná 68, Košice, podľa § 220 ods. 4 v spojení s § 196 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 colného zákona oznámil sumu colného dlhu vo výške 2 633 753,- Sk s tým, že vzniknutý rozdiel colného dlhu v už uvedenej sume je dlžník povinný uhradiť do 10 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na účet žalovaného. Podaním č. 48186/2005-5631 z 12. decembra 2005 žalovaný požiadal Colné riaditeľstvo SR v Bratislave o vymáhanie pohľadávky voči dlžníkovi Ing. C. H. - MULTITRADE, bytom O.. Pohľadávka vznikla na základe rozhodnutia o dovymeraní colného dlhu z 15. januára 2001, č. 66/2001/KE-M/NC, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. mája 2001. Vzhľadom k tomu, že sú splnené podmienky pre vymáhanie pohľadávky, upravené v zákone č. 446/2002 Z.z., žalovaný týmto požiadal o zabezpečenie vymáhania pohľadávky v Českej republike. Podaním z 27. júna 2014 žalobca podal návrh na zastavenie exekúcie začatej v Českej republike na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice z 15. januára 2001 č. 66/2001/KE-M/NC, ktoré nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným. Rozhodnutie žalovaného z 15. januára 2001 považoval za nulitný správny akt, pretože ide o rozhodnutie ukladajúce povinnosť neexistujúcemu subjektu. Rozhodnutie bolo vydané na fyzickú osobu oprávnenú na podnikanie, pričom z výpisu zo živnostenského registra je zrejmé, že podnikateľský subjekt ukončil svoju činnosť k 27. máju 1998. Okrem toho dňa 17. júla 1995 bola uzatvorená zmluva o predaji časti podniku, kde zmluvnými stranami boli Ing. C. H. - MULTITRADE, IČO: 10 686 037 (ako predávajúci) a spoločnosť FERBI, s.r.o., Komenského 5, Moldava nad Bodvou, IČO: 31 703 739. Podľa žalobcu nulitný správny akt je špecifický dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Preto žiadal žalovaného, aby začaté exekučné konanie podľa ustanovenia § 96 ods. 1 písm. b/ zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) zastavil.

II.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodov uvedených v ustanovení 250ja ods. 1 OSP s tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil stav veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a navrhoval aby odvolací súd v zmysle § 250ja ods. 3 OSP zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie a zaviazá žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania eventuálne aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konania a zaviazal žalovaného k náhrade rov odvolacieho konania.

7. Žalobca sa nestotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutie nie je nulitné. Namietal, že rozhodnutie ukladá povinnosť neexistujúcemu subjektu a naďalej má za to, že ide o nulitný právny akt. Rozhodnutie bolo vydané na fyzickú osobu - podnikateľa Ing. C. H. - MULTITRADE, P., bez ďalšej konkrétnej identifikácie ako je adresa trvalého pobytu a IČO. V odôvodnení Rozhodnutia sa uvádza raz fyzická osoba oprávnená na podnikanie a následne právnická osoba MULTRITRADE s.r.o. Hlavná 68, Košice, pričom v rozhodnutí absentuje identifikačné číslo dlžníka, meno a priezvisko fyzickej osoby a jej trvalý pobyt. Žalobca uviedol, že adresa uvedená v rozhodnutí nikdy nebola adresou trvalého pobytu žalobcu, bola však sídlom právnickej osoby MULTRITRADE s.r.o.. Rozhodnutie vydal žalovaný na

fyzickú osobu - podnikateľa bez IČO, pričom z výpisu zo živnostenského registra je zrejmé, že podnikateľský subjekt Ing. C. H. -MULTRITRDE, Hlavná 68, 040 01 Košice, IČO: 10 686 037 ukončil svoju podnikateľskú činnosť k 27. máju 1998. Napriek tomu má žalovaný za to, že rozhodnutím z 15. januára 2001 bola fyzickej osobe - podnikateľovi Ing. C. H. - MULTRITRADE, Hlavná 68, 040 04 Košice, IČO: 10 686 037 uložená povinnosť a to aj po preskúmaní predmetnej zmluvy o predaji časti podniku. Žalobca uviedol, že nesúhlasí so žalovaným, ktorý má zato že predmetom predaja je podnik v tejto špecifikácii - pohľadávky a záväzky ku dňu 31. júlu 1995 a všetky došlé záväzky po tomto termíne podľa Prílohy č. 4 tejto zmluvy, pričom obsahom prílohy nie sú uvedené záväzky predávajúceho voči žalovanému. Podľa žalovaného „predávajúci previedol na kupujúceho len tie budúce záväzky, ktoré sú uvedené v prílohe č. 4 k Zmluve“ V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že čl. I bod 4 Zmluvy, kde je vymedzený predmet predaja ako pohľadávky a záväzky ku dňu 31. júlu 1995 a všetky došlé záväzky po tomto termíne. Žalovaný podľa žalobcu nesprávne právne posúdil podanie žalobcu, keď napriek zahrnutiu budúcich záväzkov, teda pohľadávok a záväzkov došlých po 31. júli 1995, uložil rozhodnutím z 18. mája 2001 povinnosť, aby plnil žalovaný, lebo tento záväzok nie je explicitne uvedený v Prílohe č. 4 k Zmluve. Žalobca uvádza, že záväzok vznikol na základe rozhodnutia z 15. januára 2001, preto nemohol byť predmetom zmluvy o predaji podniku zo 17. júla 1995, ktorou na kupujúceho prešli všetky došlé záväzky po 31. júli 1995.

8. Žalobca sa nestotožnil ani s názorom súdu, že „... neuvedenie IČO ako jedného z identifikačných znakov nemôže byť takým nedostatkom, ktorý absolútne znemožní identifikáciu určitého subjektu“ najmä pokiaľ je ďalej správne identifikovaný obchodným menom a miestom podnikania. V tejto súvislosti mal za to, že nesprávnym označením uložil žalovaný povinnosť neexistujúcemu subjektu. Krajský súd podľa žalobcu opomenul, že žalobca ukončil svoju podnikateľskú činnosť k 27. máju 1998 a teda žalovaný mal povinnosť identifikovať žalobcu nie len identifikačnými znakmi vyplývajúcimi zo živnostenského registra (neuviedol IČO) ale v súlade s § 47 ods. 5 správneho poriadku aj menom a priezviskom fyzickej osoby a v súlade s §§ 220 ods. 1, 4 a § 81 ods. 4 písm. c/ zákona č. 180/1996 Z.z. v spojení s § 24 ods. 1 správneho poriadku trvalým pobytom, aby bolo zrejmé kto bude zodpovedať za záväzky z podnikania a hlavne v situácii, keď ešte záväzok neexistoval pred zánikom živnostenského oprávnenia 27. mája 1998. K presnému označeniu adresáta rozhodnutia citoval žalobca rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžo/239/2010 z 3. mája 2011. Žalobca uviedol, že treba rozlišovať individuálne správne akty vo vzťahu k presnému a nezameniteľnému označeniu subjektu povinnosti pred ukončením podnikateľskej činnosti a po ukončení podnikateľskej činnosti. Zo strany žalobcu nie je rozporovaná otázka zodpovednosti za záväzky z podnikania po zániku živnostenského oprávnenia, avšak z dôvodu právnej istoty nemožno podľa žalobcu akceptovať absenciu základných identifikačných znakov fyzickej osoby - podnikateľa a fyzickej osoby a tvrdiť, že ide o tú istú osobu, keď to vôbec z obsahu spisu nevyplýva.

9. Ďalej uviedol žalobca, že nemožno súhlasiť s konštatovaním žalovaného, že: „zánik živnostenského oprávnenia v súlade so zákonom č. 455/1991 Zb. nespôsobuje neexistenciu osoby, ktorá túto živnosť vykonávala“ - tým colný úrad považuje postavenie fyzickej osoby za rovnaké, ako keď bola fyzickou osobou oprávnenou na podnikanie. Na tomto konštatovaní založil žalovaný svoj postup, ktorý má priamy dopad na vedenie exekúcie majetku žalobcu, ktorá v súčasnosti prebieha v Českej republike, pričom je zrejmé, že adresát (dlžník) z rozhodnutia nie je jasný a v žiadnom prípade nie je jasne identifikovateľný. Neboli preto splnené základné predpoklady na začatie exekučného konania, pretože neexistoval exekučný titul. Žalobca poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-233/08 Milan Kyrian proti Celnímu úradu Tábor, v zmysle ktorého aby mohlo byť doručenie exekučného titulu považované za právne perfektne doručené, musí byť rozhodnutie jednoznačne identifikovateľné voči osobe, ktorej má byť doručované. Rozhodnutie, ktoré bolo bez uvedenia IČO povinnej osoby a raz sa v ňom uvádza fyzická osoba oprávnená na podnikanie a raz spoločnosť s ručením obmedzeným a uvádza adresu, ktorá je k osobe žalobcu absolútne nerelevantná, nie je podľa žalobcu možné považovať za jednoznačne identifikovateľné voči povinnej osobe. Výsledkom je postup žalovaného, ktorý je zmätočný a vydané rozhodnutie a následne vydané napadnuté rozhodnutie sú pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Nulitný správny akt je špecifický dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože nulita napadnutého správneho aktu je pre právny stav účastníkov správneho

konania absolútne nežiaducou právnou skutočnosťou. Z vyššie uvedeného vyplýva, že keďže neexistovalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, subjekt zodpovednosti neexistuje, neboli splnené zákonné podmienky a predpoklady pre začatie exekučného konania, teda existencia exekučného titulu. Rozhodnutie, ktoré je žalovaným považované za exekučný titul nie je jednoznačne identifikované ako rozhodnutie voči žalobcovi a túto skutočnosť ako Krajský súd uvádza, nemožno zhojiť uvedením obchodného mena a miesta podnikania fyzickej osoby - podnikateľa bez identifikácie IČO-m a menom a priezviskom fyzickej osoby, ktorá má zodpovednosť za záväzky a z podnikania a s uvedením trvalého pobytu.

10. Pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku, žalobca uviedol, že žalovaný mal exekučné konanie zastaviť podľa ustanovenia § 96 ods. 1 písm. b/ daňového poriadku, podľa ktorého správca dane daňové exekučné konanie zastaví rozhodnutím, ak sa exekučný titul nestal vykonateľným a podľa tohto istého ustanovenia písm. g/, ak je iný dôvod, pre ktorý je možné v daňovom exekučnom konaní pokračovať.

11. Colná správa SR v roku 2005 požiadala Celnú správu ČR v rámci medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých pohľadávok o pomoc pri vymáhaní pohľadávky, ktorá vznikla rozhodnutím. Podľa príslušného zákona o vzájomnej pomoci pri vymáhaní finančných pohľadávok (zákon č. 446/2002 Z.z. nahradený zákonom č. 466/2009 Z.z. o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ak príslušný orgán Slovenskej republiky žiada o vymáhanie pohľadávky príslušný úrad zmluvného štátu, podáva žiadosť o vymáhanie pohľadávky podľa vzoru uvedeného v prílohe zákona (ďalej len „žiadosť“), v ktorej sa musí uviesť identifikácia exekučného titulu členského štátu. Keďže podľa názoru žalobcu je exekučným titulom rozhodnutie z 15. januára 2001, žalovaný musel podať vyššie uvedenú žiadosť, pričom exekučný titul tvorí jej prílohu. Podľa § 8 ods. 3 zákona č. 466/2009 Z.z. prílohou žiadosti o vymáhanie pohľadávky je jednotný exekučný titul členského štátu, ktorý má formu štandardného formulára podľa osobitného predpisu, ktorým je nariadenie č. 1189/2011. Na vymáhanie podľa čl. 61 ods. 1 a 2 zákona č. 199/2004 Z.z. colný zákon sa použije daňový poriadok, pretým to bol zákon SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní, podľa ktorého správca dane začína daňové konanie na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. V zmysle vyššie uvedeného žalobca zhrnul, že v súlade s § 61 ods. 2 zákona č. 199/2004 Z.z. colný zákon bolo povinnosťou Colného úradu Košice cez inštitút daňového exekučného konania podľa siedmej časti zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní iniciovať exekučné konanie a následne v súlade so zákonom č. 466/2009 Z.z. požiadať českú colnú správu o vymáhanie nedoplatku. Preto akýmkoľvek úkonom smerujúcim k vymáhaniu pohľadávky sa de facto a de iure začalo exekučné konanie. Žalobca poukázal na § 9a zákona č. 466/2009 ods. 1, 2 a uviedol, že ak platné a vykonateľné rozhodnutie je exekučným titulom, ktorého existencia nepostačuje na naplnenie obsahu § 90 daňového poriadku o začatí daňového exekučného konania ani na Slovenku, ani v zahraničí, exekučné konania zahraničný orgán nezačne len na základe samotného rozhodnutia.

12. Ďalej uviedol, že aj Generální ředitelství cel Praha vo svojom liste adresovanom žalobcovi zn. 10550-3/2013-900000-302 z 22. apríla 2013 uvádza, že nie je oprávnený k prieskumu úkonov vykonaných orgánmi dožadujúceho štátu, na podporu tvrdenia, že colné orgány Českej republiky nie sú oprávnené preskúmať exekučný titul, odkázalo riaditeľstvo na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-233/08, ktorý potvrdzuje, že je povinnosťou orgánov Slovenskej republiky overiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu, čo žiaden z orgánov Slovenskej republiky, ktorému žalobca adresoval svoje podanie neurobil. Na podporu svojich argumentov žalobca citoval čl. 12 ods. 3 smernice Rady 76/308/EHS z 15. marca 1976 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2001/44/ES z 15. júna 2001.

13. Žalobca citoval zo záverov rozsudku prvostupňového súdu: „Z prednesov zástupcov oboch sporných strán taktiež vyplýva, že im je známe, že žalovaný postúpil exekučný titul na vymáhanie do Českej republiky a nevydával rozhodnutie o začatí exekučného konania. Obom stranám sporu je známe, že exekučné konanie vedú príslušné české orgány, ktoré boli požiadané žalovaným o vymáhanie na

základe postúpeného exekučného titulu žalovaným. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. apríla 2014 č.k. 7S/216/2013-46, tak súd uvádza, že aj v tomto rozsudku, ktorým krajský súd zamietol návrh navrhovateľa proti nečinnosti žalovaného, konštatoval, že ak daňové exekučné konanie nezačalo, žalovaný ani nemohol rozhodovať o návrhu na zastavenie daňového exekučného konania formou rozhodnutia podľa § 96 ods. 1 a § 63 Daňového poriadku“ K citovaným bodom rozsudku krajského súdu žalobca uviedol, že mu nie je zrejmé, ako súd k tomuto právnomu záveru dospel a absenciu riadneho odôvodnenia citovaného záveru súdu považuje za vadu, ktorá má za následok nepreskúmateľnosť rozsudku a zakladá dôvod na jeho zrušenie.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca rozhodnutie z 15. januára 2011 nenapadol riadnym opravným prostriedkom, v dôsledku čoho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Už v oznámení zn. 40915/06/1410 z 27. februára 2007 vydaného na základe podnetu žalobcu oznámil žalovaný, že trojročná lehota na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania uplynula, preto správny orgán nemôže rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť. Poukázal na § 245 ods. 1 OSP a uviedol, že v správnom súdnictve bolo možné rozhodnutie colného úradu 15. januára 2001 preskúmať avšak účastník konania svoje právo nevyužil. Žalovaný trval na tom, že rozhodnutie z 15. januára 2001 je naďalej právoplatné a vykonateľné. Podľa názoru žalovaného, nie je v moci účastníka konania považovať akékoľvek svoje podanie doručené súdu za opravný prostriedok proti právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu colného úradu zo dňa 15. januára 2001, najmä ak od právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia uplynulo 15 rokov. Nevyčerpanie všetkých zo zákona možných opravných prostriedkov, ktoré zákonodarca podmieňuje dodržaním zákonných lehôt, v ktorých môžu byť podané, je možné podľa žalovaného právoplatné a vykonateľné rozhodnutie považovať za riadny exekučný titul. Záverom poukázal žalovaný na princíp prezumpcie správnosti vydaného rozhodnutia.

III.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie alebo zmenu napadnutého rozsudku prvého stupňa.

16. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 <. Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý upravuje postup správnych súdov v rámci správneho súdnictva.

17. Najvyšší súd v predmetnej veci postupoval v súlade s ustanovením § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. <. Správny súdny poriadok, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov.

18. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá, ods. 3 OSP).

19. Najvyšší súd z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalovaný rozhodnutím z 15. januára 2001 č. 66/2001/KE-M/NC rozhodol o vzniku colného dlhu podľa § 196 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 colného zákona č. 180/1996 Z.z., ktorý vznikol prepustením tovaru podliehajúceho dovoznému clu do voľného obehu. Dlužníkovi - fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie Ing. C. H. - MULTITRADE, Hlavná 68, Košice, podľa § 220 ods. 4 v spojení s § 196 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 colného zákona oznámil sumu colného dlhu vo výške 2 633 753,- Sk s tým, že vzniknutý rozdiel colného dlhu v už uvedenej sume je dlžník povinný uhradiť do 10 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na účet žalovaného. Podaním č. 48186/2005-5631 z 12. decembra 2005 žalovaný požiadal Colné riaditeľstvo SR v Bratislave

o vymáhanie pohľadávky voči dlžníkovi Ing. C. H. - MULTITRADE, bytom O.. Pohľadávka vznikla na základe rozhodnutia o dovymeraní colného dlhu z 15. januára 2001, č. 66/2001/KE-M/NC, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. mája 2001. Vzhľadom k tomu, že boli splnené podmienky pre vymáhanie pohľadávky, upravené v zákone č. 446/2002 Z.z., žalovaný týmto požiadal o zabezpečenie vymáhania pohľadávky v Českej republike. Podaním z 27. júna 2014 žalobca podal návrh na zastavenie exekúcie začatej v Českej republike na podklade rozhodnutia Colného úradu Košice, ktoré nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným. Rozhodnutie žalovaného považoval za nulitný správny akt, pretože ide o rozhodnutie ukladajúce povinnosť neexistujúcemu subjektu. Rozhodnutie bolo vydané na fyzickú osobu oprávnenú na podnikanie, pričom z výpisu zo živnostenského registra je zrejmé, že podnikateľský subjekt ukončil svoju činnosť k 27. máju 1998. Okrem toho argumentoval, že 17. júla 1995 bola uzatvorená zmluva o predaji časti podniku, kde zmluvnými stranami boli Ing. C. H. - MULTITRADE, IČO: 10 686 037 (ako predávajúci) a spoločnosť FERBI, s.r.o., Komenského 5, Moldava nad Bodvou, IČO: 31 703 739. Podľa žalobcu nulitný správny akt je špecifický dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Preto žiadal žalovaného, aby začaté exekučné konanie podľa ustanovenia § 96 ods. 1 písm. b/ zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) zastavil.

20. Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnom preskúmaní súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

21. Podľa § 244 ods. 3 OSP, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

22. Podľa § 247 ods. 1 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

23. Podľa § 254 ods. 1 OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdi súd i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup.

24. Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

25. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia oznámenia žalovaného zo 04. júla 2014 č. 1095631/1/308797/2014 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie, ktorým žalovaný konštatoval, že trvá na svojich doterajších právnych názoroch, a má za to, že rozhodnutie vydané na fyzickú osobu - podnikateľa, ktorý už v čase jeho vydania nevykonával podnikateľskú činnosť, nespôsobuje nulitu tohto rozhodnutia a požiadala Colnú správu ČR o vymáhanie pohľadávky ktorá vznikla na základe riadne doručeného, právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa týmto stalo exekučným titulom.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní súdneho, ako aj administratívneho spisu, posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že prvostupňový súd sa nereagoval na právnu argumentáciu žalovaného a nevysporiadal sa s jeho námietkou uvedenou v písomnom vyjadrení žalovaného zo 17. septembra 2014, kedy žalovaný navrhoval žalobu zamietnuť z dôvodu, že žalobou napadnuté oznámenie žalovaného nie je rozhodnutím, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických osôb.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky súčasne považuje za potrebné doplniť, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnom preskúmaní v Slovenskej republike v zmysle príslušnej právnej

úpravy uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmavať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa vrátane odôvodňovania rozhodnutia.

28. Odvolací súd je toho názoru, že sa jedná o natoľko závažné pochybenie prvostupňového súdu, že bez jeho odstránenia nie je možné vo veci ďalej pokračovať, z uvedeného dôvodu rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

29. V ďalšom konaní bude preto povinnosťou prvostupňového súdu opätovne dôsledne preskúmať rozhodnutie/oznámenie žalovaného správneho orgánu, prejednať vec v medziach podanej žaloby, odstrániť vytýkané nedostatky, vysporiadať sa so žalobnými námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami žalovaného a znovu o veci rozhodnúť.

30. Odvolací súd podľa § 221 ods. 1 OSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 5. mája 2016 č.k. 6S/91/2014-47 a podľa § 221 ods. 2 OSP vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

31. O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto druhu konania náhrada trov konania neprináleží.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.